

undersøger det enkelte Andragende, forekommer det mig dog at maatte være tilstrækkeligt i en Sag, som det ærede Medlem ikke betragter som saa stor, og overfor hvilken vi overhovedet har en overmaade lang Praksis. Jeg haaber, at det vil tilfredsstille det ærede Medlem, at der finder en saadan Forhandling Sted med Boligkommissionen.

Det ærede Medlem havde dernæst visse Tanker om, hvorledes man nu skulde indrette sig overfor de nye Andragender. Han mente, at man skulde imødekomme Andragender fra de Byggeforeninger, hvis Medlemmer ikke blev Ejere af Husene, og ikke imødekomme Andragender fra saadanne Foreninger, hvor der kunde være Tale om Fremleje af Lejlighederne i de opførte Huse. Heroverfor maa jeg for det første sige, at det vilde dog være lidt underligt nu at sætte et saadant Skel mellem alt, hvad Rigsdagen tidligere har vedtaget og Staten gjort paa dette Omraade, og hvad der nu i Fremtiden skal ske. Naar Loven i øvrigt indeholder absolut de samme Bestemmelser, som tidligere er vedtagne af Rigsdagen, er det naturlige dog, at man ikke nu behandler Andragerne forskelligt. Jeg maa give de andre ærede Herrer, der har talt i denne Sag, Ret i, at der ikke er nogen Grund til at følge det ærede Medlem i hans Betragtninger. Byggeforeninger, der maa anses for solide og for i høj Grad at fremme det Øjemed, her er Tale om, er saa vidt muligt blevet støttet, og de har hyppigt været saadanne, at Medlemmerne kunde blive Ejere af Husene. Og man har været nødt til at imødekomme ogsaa saadanne Foreninger som har givet sig af med Fremleje. Det undrer mig noget, at denne Opfordring rettes fra det ærede Medlems Side til Finansministeriet, thi fra Medlemmer af hans Parti er der ikke sjældent indkommet Andragender om, at Finansministeriet skulde gaa med til at yde Laan til store Lejehuse, hvor der kunde blive Lejligheder for de Personer, hvorom Loven drejer sig. Man har været inde paa det helt omvendte Princip, at man skulde gaa langt videre end til at opføre Smaahuse, hvad der jo er meget, der taler for. Man har endogsaa forsøgt at inddæle en Bygning saaledes, at den ene Halvdel udlejes paa almindelig Maade til Fordel for Ejerne, og den anden Halvdel var en Bygning, hvor de enkelte Medlemmer af den paagældende Byggeforening kunde faa Boliger. Saaledes har det Partis Stilling, som det ærede Medlem repræsenterer, tid-

ligere været til denne Sag, og de Andragender, som er indkommet til Finansministeriet, og som er blevet imødekommet eller ikke imødekommet, som man havde Penge til, har næsten altid været støttede af socialdemokratiske Rigsdagsmænd, og disse har ingen Sinds stillet det Krav til Finansministeriet, at der skulde træffes saadanne Bestemmelser overfor Andragerne som dem, det ærede Medlem nu gør sig til Talsmand for.

Det er jo muligt, at man kommer til helt nye Former for denne Understøttelse fra Staten til Afhjælpning af Bolignøden. Det er jo muligt, at man maa gaa til store, indgribende Foranstaltninger, til hvilke — det tør jeg maaske sige i Parentes — Tiden i Øjeblikket ikke synes mig at være inde. Dels er Spørgsmaalet ikke afklaret, dels vil Staten neppe i Øjeblikket kunne afse de nødvendige Millioner til Gennemførelsen af de store Forslag, som drøftes, og i hvilke der kan være meget godt, men som jeg altsaa foreløbig mener, man ikke kan imødekomme. Det er muligt, at ogsaa de Spørgsmaal, som det ærede Medlem drog frem, bør underkastes en Prøvelse, og at det ærede Medlem da vil faa Ret. Men ved denne lille Lejlighedslov — jeg gentager det ærede Medlems Ord —, der jo ikke er andet end en Fortsættelse af en Lovgivning, som man tidligere har været inde paa, bør man efter min Mening ikke træffe nye Regler. Finansministeriet vilde maaske kunne sætte saadanne nye Regler — det skal jeg ikke nægte, for vi har jo en vis Myndighed der —, men de vilde ganske sikkert ikke godt kunne sættes, naar Partier her i Salen paa Forhaand havde modsat sig det, og jeg tror heller ikke, det er rigtigt at gøre det. Jeg tror, at Bolignøden er saa stor og Ønsket om denne Hjælp til Byggeforeninger saa stærkt, at Finansministeriet bør bibeholde den Praksis, som det nu er inde paa. — I øvrigt takker jeg for Tilslutningen.

J. Chr. Jensen: Jeg skal ikke komme stærkt ind paa Enkeltheder, men vil dog gerne have Lov til at sige til den højtærede Finansminister, at det er meget rigtigt, at denne Lov er en lille Lov, men vi har jo haft mange af lignende Art tidligere, og vi vil formentlig ogsaa i Fremtiden faa en hel Række smaa Love, som er byggede paa samme Grundlag som den. Den første Lov blev, saa vidt jeg husker, givet i 1886, og siden da er der sket en hel Omvæltning i de Forhold, som Loven